

Džiljen Samers
Festival Kviksilver

BIBLIOTEKA:
Čarolija

DŽILIJEN SAMERS

Festival Kvksilver

TRILOGIJA *IZDANCI SENKE*

Leo commerce, 2011

Naziv originala:
The Quicksilver Faire - Gillian Summers

Naziv knjige:
FESTIVAL KVIKSILVER, DŽILIJEN SAMERS

Copyright © 2011 by Berta Platas and Michelle Roper

Copyright © 2011 za Srbiju Leo commerce, Beograd

The Quicksilver Faire: The Scions of Shadow Trilogy © Berta Platas i Mišel Roper.
Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti
u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima,
elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača
i vlasnika autorskih prava.

Urednik:
Sladana Perišić

Prevod:
Ivana Danilović

Lektura i korektura:
Bosiljka Delić

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Sladana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Mihajla Bandura 36

011/375-2625; 375-2626; 375-2627; 063-517-874

E-mail:
lcosladja@gmail.com
info@leo.rs
www.leo.rs

Štampa:
Neografia - Bački Petrovac

Tiraž: 1000

ISBN 978-86-7950-125-7

Kritike trilogije *Renesansni festivali*

Kći šumskog vilenjaka

„Živo će vas zanimati šta se zbiva sa Kili u ovoj akciji koja ne prestaje, i onoj koja uključuje magiju, a i onoj uobičajenoj.“

– *Skul lajbreveri džurnal*

„Jedna od onih neverovatnih priča u koju se odmah uživite... Ne samo što će čitaoci uživati u ovoj knjizi, već će i željno iščekivati drugi i treći nastavak najavljene trilogije.“

– *Klijat*

Na festivalu Vajldvud

„Zadivljujući stil pisanja... Odličan nastavak prvog romana koji čitaoca ostavlja bez daha. Obožavaoci serijala biće prezadovoljni.“

– *TeensReadToo.com*

„Fantastičnim zapletom i britkim stilom pisanja *Na festivalu Vajldvud* unosi novu perspektivu u ovaj žanr.“

– magazin *Forvord*

Tajna Šume Užasa

„Prijatna kombinacija vilinske prašine i romanse – što je obeležilo prethodne dve knjige – prisutna je i u knjizi *Tajna Šume Užasa*.“

Radnja knjige se brzo odvija – ljubitelji ovog serijala neće biti razočarani.“

– magazin *Voja*

„Novi i stari likovi smešteni su u vratolomni zaplet koji će naterati čitaoce da ne ispuštaju knjigu čak ni na časovima i dugo nakon što je vreme za spavanje prošlo.“

– magazin *Forvord*

Brajanu i Sendi, koji su moja veza na
Visokom dvoru Sjajnih bića, iz ogranka iz Minesote.
I članovima moje porodice, uključujući pse i mačke,
koji su u dobrom raspoloženju podnosili zbrku
nastalu zbog krajnjeg roka.

jedan

Imala je utisak kao da sedi u čitaonici u vagonu koji ide brdskom železnicom.

Kili Hartvud jedva je mogla da čita slova nalik tananim nitima paukove mreže, ispisana u *Pregledu vilenjačkih čarolija* koji je držala pred sobom, iako se istinski trudila da ignoriše mahnito kretanje neverovatno malog aviona kojim je letela.

Nemoj da povraćaš, nemoj da povraćaš, nemoj da povraćaš.

Ta mantra nije bila delotvorna. Debele strane drevne knjige njihale su se levo-desno kao da je čitala sedeći na ljuljašci.

Koncentrisala se na napisana slova koja su skakutala po stranici koja se pomerala. Izgledalo joj je kao da čita čaroliju pomoću koje se cveće pretvara u korov. Beskorisno, osim što su knjigu napisali vilenjaci. Ona je poluvilenjakinja, ali zna da

mного šta što vilenjaci čine ima malo smisla u savremenom svetu. Primer: njen dosadni učitelj znanja bio bi ponosan na nju što čita vilenjačke spise, ali se nikad ne bi spustio tako nisko da joj to i kaže. Zapitala se da li bi dobila dodatne poene za čitanje vilenjačke knjige u avionu koji kao da posrće kroz oblake poput deteta u visokim štiklama na pesku.

Sedište joj je propalo za pola metra, kao na brdskoj željeznici, a ona je zgrabila knjigu za tvrde korice da ne bi odletela u prolaz između sedišta dok joj se sadržaj stomaka kretao nagore ka ustima. S mukom je progutala pljuvačku i pogledala kroz debelo staklo omanjeg prozora koji joj je bio u visini lakta, zagledavši se u predeo ispunjen oblacima i srebrno krilo aviona. Želela je da njen dečko Šon sedi pored nje umesto ove pozamašne nosiljke za mačke u kojoj je bio mačor Ne, ali Šon je sedeo u redu ispred tako da Ne može da bude uz Kili. Sve što je mogla da vidi bio je vrh pramena Šonove kose boje zlata, koja je posvetlela na suncu.

Glupi mačor je kriv za sve. Mora da drži na oku Nea, koji ima vilinski zločest i neprikladan smisao za humor i moć da prouzrokuje kaos, što predstavlja opasnu kombinaciju za avion bilo koje veličine. Njena stara (ne)prijateljica Ilaja, ćerka učitelja znanja lorda Ilijanarda, isto je u avionu, malo dalje, napred, zahvaljujući kartama koje mogu da se kupe u poslednjem trenutku. Kili baš i ne mari što joj nije blizu.

Avion je ponovo propao, a onda se začulo uporno pištanje. Srce je počelo da joj preskače baš kao svetlo koje je počelo da treperi iznad njene glave. Pojas. Duboko je udahnula. To može da ignoriše, pošto se nije ni odvezala. Usne su joj se pomerale dok je izgovarala reči koje je ponavljala otkako su uzleteli u Portlandu, osim kada je govorila sebi „nemoj da povraćaš“. „Bezbedna sam. Bezbedna sam.“ Nije poverovala u njih ni na trenutak.

Kili mrzi avione. Podsećaju je na majku koja je izgubila život prošlog proleća, a ovaj putnički avion sigurno dosta podseća na onaj u kom je mama provela poslednje trenutke života.

Zatvorila je knjigu. Nije mogla da se koncentriše. Umesto male slike listova cveta, zamislila je mamin avion kako se raspada u vazduhu i putnike kako padaju poput ljudi napravljenih od *Lego kocki* u bezdan Tihog okeana. Protresla je glavu pokušavajući da se oslobodi ružnih misli i još jednom je poželela da je proverila sadržaj svog ranca pre nego što je ušla u avion. Pažljivo je vratila knjigu u ranac, iako je ona bila jedina stvar koja joj je odvlačila pažnju.

Neko joj je izvadio iz ranca knjigu „Na hodniku“, roman koji je jedva čekala da pročita i koji je konačno uspela da ugrabi u knjižari u gradu, i umesto njega je stavio *Pregled vilenjačkih čarolija*, obimni prikaz čini i čarolija, koji bi svakoga uspavao u roku od pet minuta. „Neko“ je verovatno bio lord Ilijanard, pošto joj je baka u Kaliforniji, na mestu novopostavljene zaštitnice šume Redvud.

Kilin put u šumu Redvud razlog je što sada ide na severozapadne teritorije, u Big Naget, koji je samo jedna tačka na mapi Kanade, na festival *Kristal* koji se tamo održava. Ljudska nascobina Big Naget je, pak, samo usputna stanica. Ona je zapravo krenula u vilenjačko selo Grej Mentl na planini Faron, a odatle ide na vilinski Visoki dvor.

Za razliku od renesansnih festivala na kojima su njen otac, pa i ona, radili svakog leta, a koji su trajali po nedelju dana ili tokom cele sezone, ovaj festival koji organizuju ljudi traje tokom cele godine, makar padali kiša i sneg. Kako je čula, tamo ima i mnogo snega, a temperature znaju ozbiljno da padnu ispod nule. Ono što nije shvatala bilo je odakle će se glavešine

pojavit, čak ovde u Nigdegradu. A možda losovi uživaju u viteškim borbama?

Začula je besno zavijanje sa sedišta pored i potapšala metalna rešetkasta vratanca vezane sive plastične nosiljke za mačke.

Iz mračne unutrašnjosti nosiljke zasvetlele su velike narandžaste oči. Zli macan Ne prislonio je lice na šipke i ponovo je izrazio nezadovoljstvo zavijanjem. Pošto nije ni pristom makla da otvori vratanca, povukao se nazad i nosiljka je počela da poskakuje na sedištu kao da je neko čudovište u njoj. Starija žena koja je sedela sa druge strane prolaza je prebledela od straha.

Kili je nabacila lažni osmeh koji je usavršila u odnosu sa zlim macanom dok se obraćala ženi. „Tako voli da se igra.“

„Izgleda uznemireno. Je l' star? Koliko znam, putovanje avionom je neugodno za starije mačke.“

Gospođo, ne biste poverovali. Naglas je rekla samo: „A ne, moj tata kaže da ste stari onoliko koliko se osećate starim.“

Starija gospođa je klimnula. „Mudar čovek.“ Namignula je. „Naravno, u poređenju sa mnom, i on je verovatno mlad.“

Kili je još više razvukla osmeh. Njen tata ima trista godina, tako da ova sedamdesetogodišnja gospođa izgleda kao beba u poređenju sa njim. Naborana beba sa skupom trajnom, u vuncenom džemperu na kom piše: „Gledajte u nebesa, oni dolaze.“

Pogledala je na sat. Trebalo bi da stignu na odredište za nekoliko minuta. Pozivnica za festival joj je šuškala u džepu farmerki i ona ju je izvadila i stavila je na sada prazan stočić. Mapa koja je išla uz nju bila je ispisana tatinim nakrivljenim slovima napisanim debelom crnom olovkom, a razvučena slova stajala su pored oznake mesta na kom će ih pratnja sačekati.

Avion se još jednom protresao, a zatim je propao nekoliko metara, kao lift koji klopara dok se spušta niz sajele. Kili

je pomislila da mama mora da se ovako osećala u poslednjim trenucima. Verovatno je pomislila da će neugodna vožnja brzo da se okonča i da će se vratiti kući u Los Andeles gde će podići noge na kauč i srkutati topli čaj. Mamino putovanje se okončalo ubrzo nakon toga, to je sigurno, ali ne na onaj način na koji je pretpostavila da će se okončati.

Da li je pomislila na Kili u tim poslednjim trenucima? Škol-ski savetnik u „Bejvud akademiji“ joj je rekao da mama ništa nije osetila, da je umrla istog trenutka, ali je Kili sumnjala u to.

Gledala je na televiziji neku reportažu o avionima koji su se srušili. Bilo je tu vatre, vriske, stvari koje su letele na sve strane po kabini i udarale u ljude i sedišta. Mama bi bila uplašena, i možda tužna.

Džep farmerki joj je zazujao. Pogledala je oko sebe. Niko nije primetio. Obrisala je oči i brzo je iz džepa izvukla glatki, uljem premazani drveni mobilni telefon.

Nije to bio pravi mobilni, poput onih koje koriste njeni prijatelji iz Kalifornije. Ne, bio je to telefon koji su napravili vilenjaci i na njega su bile bačene čini, tako da može da uspostavi vezu sa svakom šumom preko stabala drveća, čineći komunikaciju između tehnofobičnih vilenjaka lakšom.

Oprezno se javila, sigurna da magija koja omogućava rad telefona neće smetati navigacionim instrumentima, ali se sa-gla tako da niko od putnika nije mogao da vidi šta radi. Stju-ardesa ne bi to razumela.

„Kili, šta se događa sa tim avionom?“ začula je očev glas.

„Ništa, tata. Uskoro ćemo da sletimo. Zašto me zoveš?“

„Moraš da prestaneš da misliš na ružne stvari“, naredio joj je tata. Ranije nije imao običaj da naređuje, ali sada je postao zaštitnik Šume Užasa i biće da mu je to malo udarilo u glavu.

„Tata, u avionu sam“, prošaputala je. „Zvaću te kada sle-
timo, pa onda možeš da me bodriš pričom.“

„Kili, oseti šumu – prenosiš svoje strahove i tugu. Mogu
da ih osetim čak ovde, u Oregonu.“

Uh. Kili je otvorila čula drveću, deo uma koji joj je omo-
gućavao direktnu vezu sa šumama. Tata je bio iznenađen što
je njena veza sa šumama tako jaka, pošto je njena mama bila
ljudsko biće i pošto je Kili odrasla daleko od šuma, ali ta veza
se produbljiivala svakim trenutkom koji je provodila sa vile-
njacima. Ono za šta je ona mislila da je jaka alergija na drvo
ispostavilo se da je sklonost koja joj omogućava da identifi-
kuje poreklo i vrstu svega što je napravljeno od drveta, od
čačkalice do vrata i nameštaja. Ako je nešto napravljeno od
drveta, to joj se obraća.

Uspostavila je vezu sa šumom i poskočila je nakon što
je osetila talas koji potiče od drveća koje se nalazilo hiljada-
ma metara ispod nje. Nastavila je dalje, a onda se skupila na
sedištu pošto ju je preplavila snaga bola stabala. Taj bol joj
se činio poznatim, a izgledao joj je još gore kada je shvatila
zašto. Bila je to njena tuga za mamom, uvećana, uveličana,
koja se prenela na hiljade ari šume. To baš i nije najbolji način
da ostavi dobar utisak na vilenjake Nortvudsua.

„Šta da radim?“, upitala je promuklim glasom.

„Opusti se i poveži svoju moć sa mojom.“

Izgledalo je kao da je zrak zelene svetlosti obavija. Po-
znati osećaj tatine magije osnažio je njenu i dozvolila je svo-
joj smračenoj moći da popusti, da se izgubi u svetlucavoj
zelenoj boji.

Trenutak kasnije osetila je smirenost, uljuljkana u miru.
Ispod nje, drveće se opustilo, učutalo je. *Izvinite*, šapnula je
jezikom drveća.